

Satırlar arasında / ön bölüm

Category: Detektif proza, Kitapçı, Romanlar, Sözler

написано kitapçı | 23 январа, 2025

Satırlar arasında / ön bölüm POLİSİYE ROMAN TEFRIKASI:
SATIRLAR ARASINDA

Bu sayımızdan itibaren altı bölümde tamamlanacak bir polisiye roman tefrikasına başlıyoruz. Süleyman Baş'ın yazdığı bu romanı eminiz ki, ilgi ve beğeniyle okuyacaksınız.

Loş bir ışıqla aydınlanan odamda, önümdeki minik beyaz masanın üzerine eğilmiş suyumu yudumluyor ve başımı kaldırıp küçük pencereden sisli havaya bakarak kendi kendime aynı şeyleri sorup duruyorum: Bütün bunlar gerçekten yaşandı mı? Her şey tam olarak nasıl başladı ve nasıl bu kadar hızlı gelişti ve nasıl böyle sonuçlandı?

Aralık pencereden ince bir buhar gibi içeri dolan sis gözümün önünde titrek figürlerle dans ederken, artık bazıları hayatta olmayan anılarımın kahramanları birer şerit halinde odamda tek tek beliriyor. Attığı her adımda tombul yanakları aşağı yukarı sallanan ve beyaz eldivenleriyle bastonuna dayanmış ihtiyar iş adamı geçiyor gözümün önünden. Yine her zamanki gibi çehresinde endişenin izlerini taşıyor. Onu görmeye alışık olduğum halde soluk soluğa kalmış vaziyette... Sarkık yanakları etli çenesine kadar sarkmış. Ardından sarı saçlı genç kadın geliyor. Omzuna kadar uzanan saçlarını savurarak yanındaki delikanlıya göz kırpmıyor. Genç adam da çaktırmadan cevap veriyor bu bakışlara. Bir köşede iki arkadaş hararetli biçimde tartışıyor, akıllarına takılan noktaların üzerinden son kez geçiyorlar. Bir tanesi ağzından çıkarmadığı piposunu temizleyerek meselenin ilginç noktaları üzerinde dururken diğeri sessiz biçimde dinliyor. Bu figürlerin arasına bir miktar dolar, değerli taşlar, koleksiyon eserleri, susturuculu silah, korkunç görünümlü villa, hiç durmayan kar yağışı, şifreli bir kasa ve daha nice ilginç nesne karışıyor.

Saatlerdir aynı pozisyonda oturmaktan boynumun irademden çıktığını hissettiğim bu anda, hayallerin beni daha fazla oyalamasına izin vermemeli, bir an önce bu işi bitirmeliyim. Cevaplanması gereken o kadar çok soru ve buna karşın o kadar az vakit var ki... Birinin hayatının benim zekâmın inceliğine bağlı olmasının tedirgin ediciliğini bir tarafa bırakıp, çabalamalıyım. Amacıma ulaşmak için önümdeki en büyük engelin karmaşık olaylar silsilesini zihnimde bir düzene oturtmak olduğunu biliyorum. Kronolojik sırayı takip ederek her noktanın üzerinde ayrı ayrı durabilir ve yaşananları tüm çıplaklığıyla an be an satırlara aktarabilirsem... Evet, ancak bunu yapabilirsem çok önemli olduğu halde gözümde kaçan bazı detaylar varsa, bunları yakalayabilir hatta belki adaletin yerine gelmesini bile sağlayabilirim.

Hayatımı tamamıyla değiştirecek olan sahneleri sıraya dizdiğimde; en yakın dostum diye tanıtabileceğim o kişiyle karşılaştığım günü en başa koymam gerekiyor. Zira hadiseler onunla tanışmamla başladı.

Gölge sarımtırak sayfanın üzerine düşerken kurşun kalemimin üzerindeki yumuşak ses kulaklarıma doluyor. Ve işte hikâye başlıyor...

*** **

1973 yılının 16 Eylül Pazar sabahı yatağımdan doğrulduğumda, Houston'da yazdan kalma havayı saymazsak sıradan olmayan hiçbir şey yoktu. Aynı evi paylaştığımız İngiliz öğrenci arkadaşlarımdan beni yüzüstü bırakmasının üzerinden geçen birkaç günü masrafları paylaşacağım yeni ev arkadaşları aramakla geçirdim. Arkadaşlarımdan ayrılışı biraz ani olmuştu. İlk şoku üzerimden atıp sorunu halletmeye koyduğumda okulda samimi olduğum kimse olmadığı gerçeği ile yüzleştirdim. Sınıfta konuştuğum insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Maddi durumum bir evin kirasını tek başına ödeyebilmeme imkân vermediği gibi fakülte çevresindeki evlerin fiyatları da her geçen gün artıyordu. Bir gözüm arkadaş aramaya koyulmuşken

diğeri emlakçuların üzerindeydi.

Günler geçtikçe, izbe bir yerde milattan kalma-müştemilattan bozma dairelerin kendine has özellikleri olduğunu ve yıkılmak için bir kazma darbesini hevesle bekleyen istinat duvarı misali yapıların bile, daha önce fark etmediğim çekici yönleri olabileceğini düşünecek kadar seçmeci tavrımın yok olacağı ihtimalimden korkuyordum. Bu yüzden emlak dükkânının önünde birkaç tur attıktan sonra ayağım eşikte girip girmemekte kararsız kaldım. Güneş tam ensemden vururken hafif sert bir rüzgâr da ara ara yoklamayı ihmal etmiyordu. Üzerimdeki ince cekete sarılıp tam içeri doğru adım atacaktım ki arkamda yükselen “bir dakika bakar mısınız?” sesiyle irkildim. Ürkemin nedeni cümlenin Türkçe olması değildi. Houston’da bir Türk’le karşılaşmak Alanya’da bir Alman’a rastlamak kadar normaldi. Fakat hala çok iyi hatırladığım sahne, o kadar tuhaftı ki kafamı çevirerek şaşkınlıkla baktım sesin sahibine. Sık adımlarla arkamdan yaklaştı. Uzun boylu, kumral tenliydi. Tek elini cebine atmış diğer eliyle sigarasını tütürüyordu. Sanki her an çıkacak bir fırtınaya hazırlanıyor gibi koyu gri bir mont giymiş ve yakalarını da yukarı kaldırmıştı. Hızlıca son nefeslerini alıp izmariti bir köşeye fırlattı. “Ben Mithat” dedi ağzından çıkan dumanlar eşliğinde.

“Cemay,” diyerek tereddütle uzattığı ele karşılık verdim. Tokalaştık. Yüzüme bir süre manasızca baktıktan sonra “ev arkadaşını arıyorsun galiba?” diye sordu. “Eğer hala bulamadıysan biri ben olabilirim.” Ne diyeceğimi şaşırarak başımı salladım. “Kimya bölümü öğrencisiyim” diye devam etti. “Üniversiteye bu sene kaydoldum.” Türkçe konuşmakta ısrar eden muhatabımı tepeden tırnağa süzdüm. Yüzü usta kumarbazlar gibi ifadesizdi. Siyah saçlarını eliyle arkaya savurunca geniş alını meydana çıkıyordu. Gayet şık giyimliydi. Üstündekilerin markasından maddi durumunun iyi olduğu anlaşılıyordu. Zaten beni en çok ilgilendiren tarafı da buydu. Ev arkadaşım olacak kişilerden, faturalara ortak olacak olması dışında beklentilerim yoktu. “Ben de psikoloji okuyorum” diye

cevapladım. “İkinci sınıf. Ev arkadaşı aradığımı nerden biliyorsun?”

Bir süre durakladı ve daha sonra eliyle arkasını işaret etti. “Yarım saattir bu civarda dolaşıyorum. İlanlara baktığınızı fark ettim. Daha sonra emlakçının önünden birkaç kez geçtiğini görünce ev aradığınızı düşündüm.”

“Kendi evim var aslında” dedim sitemle. “Hem de gayet güzel. Fakat arkadaşlarım ayrıldı. Ben de kimseyi bulamadım. Tek başına o kadar yükün altına giremem.”

“İyi ya işte” dedi neşeyle. “Ben ortak olurum sen de evinden ayrılmamış olursun.” Günler süren sonuçsuz arayışların son bulması ümidiyle başımı salladım. “Olur tabi. Anlaşabilirsek, neden olmasın?”

“Canım anlaşmayacak ne var? Eski ev arkadaşların Türk müydü?”

“Hayır, ikisi de İngiliz’di.” Yüzü sevinçle aydınlandı. Aslında benim için milliyet hiç fark etmezdi. Houston’da arkadaşlarımdan çoğu Amerikan ve İngiliz’di. Fakat Türklerin birbirleriyle takılmaya özen gösterdiklerini biliyordum. “Daha evi bile görmedin” diye itiraz ettim, karşımdakinin mutlu mesut bakan yüzüne.

“Ne fark eder ki?” dedi elini sallayarak. “Yurtta kalmaktan her türlü daha iyidir. Para konusunu düşünme. Durumum iyi sayılır. Hatta bence eve üçüncü birine bakmamıza bile gerek yok.” Bir süredir oynadığı çakmağını cebine attı ve gayet ciddi bir çehreyle “ee ne zaman taşınıyorum?” dedi.

“Ne zaman istersen,” dedim sırıtan yüzle. “Ama önce gel sana evi göstereyim” Onu peşime takarak eve doğru yola çıktık. “Türk olduğumu nereden anladın?” diye sordum yolda, bana seslendiği anı hatırlatarak. “Buradakiler genellikle Türk’e benzemediğimi söylerler.”

“Uydurmuşlar, benziyorsun” diye kestirip attı. Konuşmayı pek

sevmiyordu galiba. Belki de yeni tanıştığı insanlarla hemen muhabbet kuramayıp bir süre sonra tamamen coşan tiplerdendi. 'Neyse ne,' dedim içimden. 'Para konusunda sıkıntı çıkarmasın da, gerisi önemli değil.' Fakat önemli olan başka bir mesele vardı. Ev arkadaşım olacak kimseden saklamamam gereken bir şey. Aslında açıklamaya çoktan karar vermiştim ama doğru anı bekliyordum. Sonunda tereddütle, "sana bir şey söylemem lazım" dedim lafı ağızda geveleyerek. "Benim kötü bir huyum var." Yüzüme dik dik bakınca artık bir an önce söyleyip ne olacaksa olsun diye düşündüm. "Uyuşturucu kullanıyorum" dedim mırıltıyla. Gözlerini kısarak, hafifçe eğik duran yüzüme baktı. Bunu erken söylediğime o kadar pişman olmuşum ki bir ara aklımdan 'şaka yaptım' diyerek ortamı yumuşatmak bile geçti. Bunu başka yolla yapmaya karar verdim. "Fakat öyle rahatsız edici düzeyde değil. Ara sıra canım sıkılınca içerim, öyle müptelası filan değilim yani."

"Müptela da olsan benim için fark etmez" dedi dudağını bükerek. "Zaten burada kullanmayan yok ki!"

Önümdeki en büyük engelin böyle kolayca aşılmasından dolayı rahatlamıştım. "Bu tavrın hoşuma gitti," dedim. "Seninle kolay anlaşacağına benziyoruz." İçten bir gülümsemeyle başını arkaya attı. Mithat'a hakikaten kanım kaynamıştı. Öyle tehlikeli bir tipi yoktu. Aksine ağırbaşlı ve ölçülü biri olduğu izlenimini bırakmıştı bende. Ev arkadaşı olmamak için bir sebep göremiyordum. Fakat böyle şeyler yine de belli olmazdı tabii. İki dakika sonra apartmanın önüne geldiğimizde basamakları hızla tırmanarak ikinci kata çıktık. "İşte" dedim kapıyı açınca. "Fakirhanemiz de burası."

Mithat eşikten girince ilk tepkisi başını sallamak oldu. Dudağını bükerek beğeniyle ıslık çaldı. Odaları teker teker gezdi. Beş dakika sonra tüm evi dolaşmıştık. "Çok güzel" diye mırıldandı salona geçince. "Çok beğendim."

"O halde hoş geldin" diyerek elimi uzattım tekrar. İlk seferinden daha samimi biçimde el sıkıştık. Arkadaşlığımızın

temelleri böylece atılmış oldu.

*** **

Birkaç hafta sonra Mithat en yakın dostum olmuştu. Arkadaş edinmekte zorlanan insanların böyle zaafları vardır işte. Fakat bunun sadece benim yabancı yapımla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Mithat oldukça hoşsohbet biriydi. Konuşkan ve hatta geveze denilebilecek kadar çenesi düşüktü. Birlikteyken benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu. Belki de soğuk tabiatlı İngilizlerden sonra sıcakkanlı iki Türk'ün bir araya gelmesi neden olmuştu buna. Uzun zaman sonra kafa dengi birini bulmanın keyfiyle bol bol muhabbet ediyorduk. Bu yüzden daha bir ay dolmadan birbirimiz hakkında pek çok şey öğrenmiştik. Mithat'ın ailesi New Jersey'de yaşıyordu. Babasının zengin bir tüccar olduğunu söyledi. Durumlarının iyi olduğunu daha ilk görüşte anlamıştım zaten. Birkaç hafta sonra ise bu düşüncem perçinleşmişti. Benim aksime hesapsızca para harcıyor, maddi konuları zerre umursamıyordu. Ben ise büyük bir sıkıntı içinde debelenip duruyordum. Bu benim için yeni bir durum değildi aslına bakacak olursak. Yıllar önce alkolik babamdan ayrılıp velayetimi üzerine alarak Houston'daki akrabalarının yanına yerleşen ve fakir hayatına beni de ortak eden annemle yaşamaya başladığım andan itibaren sefalet içindeydim. Aslında İstanbul'da yaşarken de durumumuz öyle ahım şahım değildi fakat yine de rahat bir yaşam sürdüğümüzü hayal-meyal hatırlıyordum. Annem boşanıp Amerika'ya taşınmamızdan birkaç yıl sonra babamın Türkiye'de bir şekilde işleri yoluna koyduğuna ve birdenbire zengin olmanın bir yolunu bulduğuna dair kıskanç bir inanç beslemeye başladı içinde. Oysa ayrılmalarından sonra babamın izini kaybetmiştik. Nerede yaşadığı hakkında bile fikrimiz yoktu. Fakat buna rağmen annem bilgiç bir tavırla, babamın umursamaz biri olduğunu ve gerçekten beni sevseydi şimdiye arayıp bulacağını söylemeye başladı. Hiç bir zaman boşanma sebeplerini açık açık söylemeye yanaşmadı. Başrolde bir kadın olduğundan şüpheleniyordum. Kısacası o günlerde konu hakkında ne kadar bilgi sahibiysem

bugün de öyleyim. Fakat kesin olarak bildiğim bir şey var. Annemle birlikte geçirdiğim senelerim beş parasız ve sersefil geçti. O yıllarda annem, ne zaman morali bozulsa anılara dalarak, babamın alkolik olduğunu, bize çok kötü davrandığını ve hatta zaman zaman dozu kaçırıp kendisini dövdüğünü anlatırdı. Küçüklüğümde baba figürü; geceleri kâbuslarıma olur olmadık giren, çıkkık kamburlu, koca suratlı, uzun kemerli burnu ve iğrenç kahkahası olan bir adamdan ibaretti. Şimdi ise bana hediye olarak aldığı plastik tabancayla balkonda kovboyculuk oynadığım bir adamın belirsiz yüz hatlarından başka bir şey gelmiyor gözlerimin önüne. Fakat annem hayatında bıraktığı kötü izlerin sebebi olan o çehreyi hiç unutmamıştır sanırım. Sık sık odasına kapanıp içini çeke çeke ağladığını duyardım. Bu yüzden daha küçükken babama karşı bir soğukluk oluşmuştu bende. Annesinin ağlamasına dayanamayan her küçük çocuk gibi sık sık büyüyünce intikam alacağımı söylüyordum ona. Nihayet büyüüp olgunlaştığımda ise hiç kimseden hiçbir şey almaya niyetim yoktu. Yapılacaklar listesinin başında fakir ve sefil yaşamımı değiştirmem gerektiği geliyordu.

Her şeyin üst üste kötü gittiği dönemde daha fazla dibe batmak mümkün olmadığı için bundan sonra olacak her şeyin hanesine artı olarak yazılacağına dair safça anlayış besleyen insanlar gibi içime kaderine teslim olmanın kaynağı belirsiz mutluluğu çökmüştü. Fakat annemin ölümüyle dibi henüz görmemiş olduğumu anladım. Daha fazlasını kazanmaya çalışırken anaparası gözüne küçük görünen fakat her şeyini kaybedince kıymetini anlayan kumarbazlar gibiydim... Babamın nerede yaşadığını hatta yaşayıp yaşamadığını da buna ekleyecek olursak artık yeryüzünde varlığından haberdar olduğum hiç kimse kalmamıştı. Bu acı hatıralar, Mithat'ın ailesi hakkında gelişigüzel olarak anlattığı şeyleri dinleyip ister istemez kendimle kıyaslama yaptığım sırada beynime hücum ediyordu. Ona gizliden gizliye imreniyordum. Mithat'la her yönden farklıydık. Fiziksel özelliklerimizi ele alayım söz gelimi... Ben beyaz tenli, orta boylu, hafif kilolu biriydim. Çekik gözlerim göçmen atalarımdan mirastı. Siyah gözlerim morarmış gibi duran

gözaltı torbaları ile birleşince bazen korkutucu hal alabiliyordu. Sağ kaşımın üzerinde çocukluğumda geçirmiş olduğum bir kazadan yadigâr belirgin dikiş izini de buna eklersek insanların hafızasına kolaylıkla kazınan bir çehrem olduğunu söyleyebilirdim. Mithat ise bir seksen boyunda, kumral, atletik yapılıydı. Gözleri çukura batmış gibi içeride ve çenesi hafif sivri, burnu ise yüzüne göre biraz uzuncaydı. İnce kaşlarının, kemerli burnunun ve birkaç haftalık tıraşla örtülü simasının altında, sakın ağırkanlı ve uysal bir adam saklıydı. Bazı yazarlar gözlerinin biçiminden tutun, gülerken dudağın aldığı şekle kadar, her ayrıntı ve mimikten o kişinin karakteri hakkında bilgiler elde edildiğini iddia ederler. Oysa benim için bir insanın çenesine bakıp azimli olduğunu söylemek yüzündeki sivilceye bakıp adını tahmin etmekle eşdeğerdir. Bu yüzden bir insanın azimli olduğunu söylemem için çenesini değil onu herhangi bir şey üzerinde azmederken görmem gerekirdi.

Yeni eğitim yılına başlayalı iki aydan fazla olmuştu. Kasım ayından itibaren derslerimizin ağırlaşmasıyla artık Mithat'la eskisi gibi takılamaz olduk. Akşamları eve dönüş saatlerimiz birbirine yakın olduğundan bir süre sohbet etme imkânı buluyor ardından ya ders çalışmak ya da yatmak için odamıza çekiliyorduk. Derslerimin ağırlığından şikâyetçi değildim. Nasılsa birkaç yıl sonra başarılı bir psikoloji mütehassısı olarak özel ofisimde hastamı bekleyecek ve bu günleri dudağımda alaylı bir gülümseme ile yâd edecektim! En azından hedefim buydu. Üniversiteyi bitirdikten sonra PhD yapmayı kafaya koymuştum. Fakülte ikincisi olarak şimdiden başarılı bir kariyerim olacağını öngörebiliyordum. Mithat'ın okul durumu hakkında pek bilgim yoktu. Ne zaman konuyu açsam geçiştiriyordu. Evde eline bir kere bile kitap aldığına şahit olmadım. Fakat daha onunla tanışır tanışmaz olağanüstü bir zekâsı olduğunu anlamıştım. Ne var ki çok zeki insanlarda görülen aşırı sıkılganlık ve tembellik arazlarından o da nasibini almış görünüyordu. İrade sahibi olma, odaklanma ve kendini verme yeteneklerinden yoksundu. Sadece ilgilendiği

konulardan söz açıldığında eğlenceli biri oluyordu. Aksi durumlarda ise sakin ve genellikle ilgisiz bir tavır takınıyordu. On bir kasım günü, gelenek haline getirdiğimiz hafta sonu içmeleri için, müşterilerinin çoğunu Türkler ve Araplar oluşturan, evimizin bulunduğu sokağın sonundaki Türk barına gittik. Siyah küçük tabelasının üzerinde büyük puntolarla Elinoğlu Bar yazıyordu. Altında da küçük bir slogan: 'Biz her zaman en iyiyizdir. İnanmıyorsanız annenize sorun!'

Daha yerimize bile oturmadan "iki bira" diye bağırdı Mithat olanca gürültüyle. Neşesi oldukça yerindeydi. Ben geceyi sevgilimle geçireceğimden kendi kendime fazla içmemeye söz vermiştim. İlk şişeyi yuvarladıktan sonra Mithat peşi sıra ikincisini söyledi. Başımı sallayarak benimkini iptal ettirdim. "Hadi ama, buraya somurtmaya mı geldin?" dedi dudağını yalayarak. "İçsene bi' tane daha?"

"Canım istemiyor," diye kestirip attım. Bariz bir yalandı bu. Fakat dayanmalıydım. Ortamın gürültüsü giderek artmış, mekân dumandan göz gözü görmez hale gelmişti. Arkadaşım ikinci bardağını da bitirince dumanları yararak duvardaki saate şöylece bir baktım. Sekizi çeyrek geçiyordu. Artık yavaş yavaş kalkmalıydım. Sıkıntıyla etrafa göz gezdirirken sonra, hafif çaprazımızda sağa sola kaçamak bakışlar atan bir adam çarptı gözüme. Uzunca boylu, zayıf biriydi. Yumruk yaptığı tek elini cebine sokarak, ileri doğru tereddütle bir iki adım attı ve Mithat'ı uzun uzun süzdü. Ardından kararını vermiş bir şekilde yaklaştı yanımıza. Mithat elindeki sigarayı söndürmek için küllük ararken önce benim yüzüme ardından bakışlarımın gösterdiği tarafa baktı. Bakışlar birbirini bulunca ikisinin de yüzü birden aydınlandı. "Mike," dedi arkadaşım hızlıca ayağa kalkarak. "Senin ne işin var burada?" İki adam barın ortasında kucaklaştılar. Etraftaki yabancılar bu manzarayı seyrettiler ilgisiz bir yüzle. Arkadaşım bana doğru dönerek "bu arkadaşım Cemay," dedi heyecanla. Sonra da, "bu da çocukluk arkadaşım Michael," dedi. "Kendisi polistir." Yan

gözle süzdü arkadaşını. “Yani eğer akademiden mezun olduysa?”

Sivil kıyafetli adam elini havada birkaç tur çevirdi. “Çoktan. Dört senelik polis var senin karşında.” Mesleğinin getirdiği refleksle eli arka cebine gitti.

“Gel otur bi’ bira ikram edeyim,” diyerek elini arkadaşının sırtına dayadı. Fakat adam ayak diretti. “İçmesem daha iyi... Şu an görevdeyim.”

“Görevde misin?”

“Evet. Birini takip ediyorum. Aslında burada bulunmamın sebebi de bu.”

Ortamın birden gizemli bir hal almasıyla heyecanlanan Mithat “hadi ya!” dedi gözleri parlayarak. “E otur da anlat o zaman.” Michael sandalyesine yarım kış oturarak hemen konuya girdi. “Bu civarda dolaşan bir hırsızın peşindeyiz. Adam iki hafta içinde sekiz evi soydu. Kaç gündür aramadık yer bırakmadık. Şimdi de bir ihbar üzerine buraya geldim. Etrafı kolaçan ediyorum.”

“Hırsız burada mı?” dedim etrafa kaçamak bir bakış atmama engel olamayarak. Köşede sessiz sedasız birasını içen ve arada bir etrafa bakan esmer bir adama diktim gözlerimi. Bu gibi anlarda nedense en sıradan insan bile göze uğursuz bir tip olarak gelirdi.

“Bilmiyoruz. Elimizde görgü şahitlerinin çizdirdiği iki robot resimden başka bir şey yok.” Cebinden üzerine kara kalemle suret çizilmiş iki soluk kâğıdı çıkararak önümüze koydu. Mithat’la birlikte eğildim kâğıtların üstüne. Arkadaşım “iki resimdeki adam da birbirinden çok farklı” dedi şaşkınlıkla. “Hiç benzemiyorlar.”

“Haklısın. Ama sakın bunun görevli memurun çizim yeteneği ile alakalı olduğunu sanma. Verilen ifadeleri bir duysaydın... Görgü tanıklarının bir şeye tanık oldukları filan yok, bize sadece

kör olmadıklarını kanıtladılar o kadar. İfadeleri ciddiye alınacak olursa hırsız aynı anda, hem uzun boylu hem kısa boylu, hem tıknaz hem ince, hem kızıl saçlı hem sarı ve hatta siyah saçlı, hatta hem erkek hem kadın olabilir!” Komik bir fıkraya gülmek için kendisini zor tutuyormuş gibi kıkırdadı. “Sen yine bu elimdekilere dua et! Ben resim tamamlandığında karşımda eciş bücüş bir mahlûk bekliyordum.” Yabancı bakışlardan rahatsız olarak kâğıtları hızlıca cebine attı. Mithat gayet ciddi bir ifadeyle arkadaşına polisin elde ettiği bilgileri sordu. Daha sonra hırsızın kaçış ve saklanma planına dair birkaç tahminde bulundu. Kıvrak zekâsı ve ince düşünce tarzı hemen kendini göstermişti. Günlük hayatta karşılaştığımız basit problemleri bile mantık çerçevesi içinde ele alıp çözülemeye çalışma huyunu çoktan öğrenmiştim. Seri katiller ve cinayet tarzları gibi konular üzerine saatlerce konuşur, insanın geceleyin tuvalete korkuyla gitmesine neden olacak hikâyeler anlatırdı. Aslında bu tür şeyleri ben de severdim ama asla hayatımın merkezinde yer almazlardı. Benimkisi boş zamanlarımda polisiye romanlar okumak gibi vakit öldürmek için edindiğim basit meşgalelerdi. O ise bunu neredeyse yaşam biçimi haline getirmişti. Buna rağmen okuduğum polisiye romanlarla alay edip bunların yaşamın kurgusal saptırmaları olduğunu öne sürmekten geri durmuyordu. Sözünü nihayete erdirdiğinde polis arkadaşının bakışları, ondaki yeteneği benden sonra keşfeden ikinci kişi olduğunun kanıtıydı. “Polise yardım etmek ister misin?” dedi, ciddi ciddi. “Fikirlerin yabana atılır gibi değil. Ekipteki arkadaşlara yardımcı olabilirsin.”

Arkadaşım bu teklifi düşünmedi bile. Nadir görülen bir doğa olayı gibi bira bardağını bitirmeden ayağa fırladı. “Hadi gidelim,” dedi montunu sırtına yellim yelalim geçirerek. “Fakat bu kadar bilgi yetmez. Bildiğin ne varsa anlatmalısın.” Ardından bana döndü. “Senin için sorun olmaz değil mi?” Sevgilimle buluşma saatimin yaklaştığını fark ederek “hayır hayır, siz gidin” dedim. Mekândan ayrılmak için bahane ararken bu tesadüf işime bile gelmişti aslında. Çıkışta Michael’la

tokalaştık. Otobüse yetişmek için adımlarımı aceleyle attım. Bir kaç metre ilerledikten sonra arkamı dönüp baktığımda, karanlık sokağın ortasında omuz omuza vermiş iki arkadaşın manzarası gözüme çarptı. Onlar yavaş yavaş ufukta silikleşirken ben de otobüs durağına doğru ilerledim.

Araç toz toprak yollarda paldır küldür ilerlerken gözümün önüne her buluşma öncesi olduğu gibi az sonra kavuşacağım sevgilimin yüzü değil Mithat'ın polis arkadaşının önümüze koyduğu robot resimler geliyordu. Onun polisle işbirliği yapmayı kabul etmesi keyfimi kaçırmıştı. Kriminal konulara olan anormal eğilimi başına olmadık işler açabilirdi. Fakat onu durdurmak için ne yapabilirdim ki? Araçtan inip sevgilimle adeta ev bellediğimiz mekâna yaklaşırken kafamdan bu meseleyi hala atamamıştım. Michael Mithat'ın hevesini kamçılıyabilirdi. Önce küçük ve basit bir iş... Sonra kendini sonu gelmez maceraların içinde debelenirken bulurdu insan. Restoranın yoldan yüksek bir kaldırımla ayrılan girişinden içeri adımımı atarken nihayet bu rahatsız edici düşünceleri zihnimden uzaklaştırabilirdim. Eve çok uzak olmasına rağmen burayı çok seviyordum. Bir kere ucuzdu. Üstelik kalabalıktan hoşlanmayan ve تنها bir yerde buluşmayı yeğleyen bizim gibi çiftler için biçilmiş kaftandı.

Eşikteki basamakları tırmandım. İçeride ortamın havasına uyan uyuşuk bir caz müziği çalıyordu. Köşede bir kaç müşteri cam kenarına geçerek dışarıyı seyrediyordu. Etrafı cam bölmeyle çevrili masaların arasından geçtim. Restoranın ortasında, hala oturacağı masanın kararını verememiş biçimde yer ararken gördüm sevgilimi. Üzerinde tek kollu kırmızı bir abiye vardı. Sandalyesine oturmaya hazırlanırken omzuna saldığı saçlarının aldığı şekli izledim yüzümde aptal bir sırıtışla. Adımlarımı atmak için acele etmiyordum. Sağ elindeki küçük şık çantayı boş bir masaya bırakışını izledim. Ayakta sabit bir halde dikilirken bile çekici endamını, belirginliğinden bir şey kaybetmeyen kıvrımlı hatlarını ve etrafa tedirgin gözlerle attığı bakışlarını... Birkaç kez bakışları koluna kaydı.

Oturmasını bekleyerek, usulca ilerledim. Arkasından yaklaşarak masanın üstünde birleştirdiği ellerini tuttum. "Marlen" dedim heyecandan titreyen sesimi kontrol edemeyerek. Hafifçe boynundan öptüm. ABD'de hala çok sevilen ve popülerliğini yitirmemiş olan Marlene Dietrich'e olan benzerliğinden dolayı ona bu ismi takmıştım. Fakat biraz da kıskançlığımın etkisiyle olsa gerek kendi adı yerine kimsenin seslenmediği bu isimle hitap etmeye devam ediyordum. Onun da duruma itiraz ettiği yoktu. Böylece ismi Marlen olarak kaldı aramızda. Kafasını ağır ağır çevirince aynı anda tebessüm ettik. Beni görünce ince kaşlarının altında büyüyen mavilik mutluluktan parladı. Yüzüne düşen sarı saçları eliyle arkaya attı. Acemi âşıklar gibi heyecanla birbirimize baktık. "Gelmeyeceksin diye ödüm koptu," dedi fısıldayarak. "Saat kaç oldu?"

"Kusura bakma" dedim karşısındaki sandalyeye kurulurken. "Mithat'tan bir türlü yakamı kurtaramadım. Fakat sana anlatacağım o kadar şey var ki!" Onunla eskisi gibi sık görüşmememin acısını çıkarmak istercesine yüzünün her ayrıntısını sanki bilmiyormuşum gibi yeniden incelemeye koyuldum. Boynunu narin bir kuş gibi yana eğdi. Masa örtüsünün üzerinde iç içe geçmiş avucunu kavradım. İnce dudakları sıcak bir gülümseme eşliğinde gevşedi. "Eee ne anlatacaksın?" diye sorunca uyanmak istemediğim tatlı bir düştten zorla koparılmış gibi irkilerek "ah" diye inledim. "Az önce Mithat'la bardaydık. Arkadaşımı anlatmıştım sana. Onun tuhaf işleri işte..." Meraklı gözlerle bana bakarken bir çırpıda arkadaşımın polis arkadaşı ile giriştiği macerayı anlattım. Ağzı açık dinledi beni. Mithat'la tanışmamasına rağmen ondan o kadar çok bahsetmiştim ki herhangi bir yerde rastlasa tanımakta hiç zorluk çekmezdi. "Demek polise yardım edecek," dedi sözlerim sona erince. "O da senin gibi zeki biri mi bari?"

Bu iltifat karşısında gururlandığımı belli etmemeye çalıştım. "Evet. Fakat biraz tembel olduğundan potansiyelini ortaya çıkaramıyor galiba. Yoksa kafası iyi çalışıyor. Üstelik çok zengin..." Bir anda yüzü asıldı. Ağır makyajının etkisiyle

bembeyaz görünen çehresi hepten hayalete dönmüştü. Koyu pembe dudakları aralandı. Gözümün içine bakarak “demek zengin,” diye tekrarladı dudağını ısırarak. “Senin için de önemli olan tek şey bu değil mi?”

“Saçmalama Marlen. Ben onu kast etmemiştim.”

“Bazen, özellikle para konusu açılınca sendeki bu hırs beni korkutuyor.” Ondan hiç ummadığım şekilde serinkanlı bir tavırla konuşuyordu. “Bu kadar çok mu seviyorsun parayı? Senin için her şeyden önemli mi?” Buz gibi bakışlarla onu süzdüğümü fark edince, “özür dilerim” diye alttan almaya çalıştı. “Öyle demek istememişim.”

“Benim için en önemli şey sensin” dedim öne doğru eğilerek. Saçlarını parmaklarıma doladım. Gözlerim istem dışı açılmıştı. “Sana yalan söylemeye niyetim yok. Paraya herkes ne kadar önem veriyorsa ben de o kadar önemsiyorum.” Bu sözlerimde samimiydim. Paraya karşı aşırı bir ilgim olduğunu hiçbir zaman gizlemedim. Belki de bunun en önemli nedeni ondan yoksun geçen sıkıntılı bir maziydi. Fakat aynı konuyu tekrar tekrar deşmeye niyetim yoktu. “Neyse değiştirelim bu mevzuyu,” diyerek garsona bir el işareti çaktım. Pantolonun içine soktuğu beyaz gömleği göbeğinin etkisiyle komik bir hal alan ufak tefek bir adam yanımızda bitti. Siparişimizi aldıktan sonra topukları üstünde dönerek gitti.

“Hadi neşelen,” dedi beni neşelendirmeye çalışarak. “Az önce söylediklerimi de sil kafandan.” Dediği gibi yaptım. Bir süre çiseleyen yağmuru izledik oturduğumuz yerden. Garson önümüze çatal-bıçak dizerken biz hala bakışlarımızı pencereden ayırmamıştık. Kısa boylu adam yanımızdan uzaklaşınca iki çatalı alıp birbirine geçirdim ve bir kürdan vasıtasıyla havada dengede tuttum. Bu tarz basit numaralar küçüklüğümden beri hoşuma giderdi. İskambil kâğıtları ve madeni paralar ile yapılan oyunlar, el çabukluğuna dayalı pratik hileler ilgimi çekiyordu. “Aa sahi, geçen günkü o sihirbazlık numarasını nasıl yaptın?” dedi gülümseyerek. “Şu havluya kibrit koyma

numarandan bahsediyorum. Bana da öğretsene. Arkadaşlarıma yapmak istiyorum.” Saf bir çocuk masumiyetiyle açıldı gözleri. Siyah uzun kirpikleri kırpıştı.

“Kuralımızı unutma” dedim ciddiyetle. “Hileyi kendin bulmalısın.”

“Ya bulamadım işte!” Minik yaramazlar gibi mızızlandı. Hiç inandırıcı olmayan biçimde çattı kaşlarını. “Ben senin gibi usta bir sihirbaz değilim ki!”

“Ustalık gerektirecek bir numara değil,” dedim çorbamdan bir yudum alarak. Tadı iğrençti. Limon, tuz, baharat ne varsa serptim üstüne. Anca bir şeye benzedi.

“Hadi bırak işkenceyi de anlat.” Hâlâ havada asılı duran çatalları izliyordu. Kaşığımı kenara koyarak bıkkın bir tavırla derin bir iç çektim. “Peki, dinle o halde.” İçten içe dünyanın gidişatına etki edecek bir buluşun arefesindeymişçesine havaya girmiştım. “Sihirbaz alelade bir havlunun ortasına bir kibrit çöpü koyar.” Önümdeki peçeteyi açıp içine bir kürdan koydum. “Daha sonra havluyu seyircinin gözünün önünde dört tarafından katlayarak kapatır.” Peçeteyi katladım. “Ardından katlı havlunun içindeki kibriti el yordamıyla bulup seyirciye tutturur ve kırmasını ister.” Peçeteyi önüne bıraktım. Marlen kapalı peçetenin üzerinden kürdanı bir kaç parçaya ayırdı. Kırılma sesleri kulağıma kadar gelmişti. Yeniden peçeteyi elime aldım ve parmaklarımı üzerinde yavaş hareketlerle gezdirdim. “Sihirbaz havluyu yavaş yavaş açar ve tata tatam!” Peçeteyi açtığımda içindeki kürdan paramparçaydı.

“Evet” dedi Marlen yüzüme bakarak. “Kürdan kırılmış işte, kibriti de aynen böyle kendi ellerimle kırmıştım. Oysa havluyu açtığında sapasağlam duruyordu.”

“Hayır, sen o kibrite dokunmadın bile” dedim peçeteyi bir kenara bırakarak. “Hile de burada zaten. Senin kıldığın bambaşka bir kibrit çöpüydü.”

“Fakat nasıl olur? Havluda tek kibrit vardı.”

“Yanılıyorsun. Havluların dört kenarında da küçük birer delik bulunur. Bu deliklerden birine daha önceden bir kibrit çöpü yerleştirmiştım. Havluyu dört kenarından da katladıktan sonra elimi içine sokarak sanki ortaya koyduğum kibriti arıyormuş gibi yapıp, önceden kenara yerleştirdiğim çöpü kırdırttım sana. Tabi şimdi aynı şeyi peçetede yapamazdım.”

“Ah, bu muydu yani?” Burun kıvırdı.

“Ne o? Olağanüstü bir şey mi bekliyordun?” Sesimi kalınlaştırarak parmaklarımı hayali bir piyanonun tuşlarına basarcasına oynattım. “Cinlerim ve şeytanlarımın yardımıyla kırılan kibriti o eski sapasağlam haline geri getirdim!”

Taklidim hoşuna gitti. Tebessümle vurdu parmaklarıma. “Tabi öyle değil ama...”

“Sihirbazlığın en kötü taraflarından biri de bu işte. İzleyiciler numaranın arka planını öğrendikten sonra az önce hayranlıkla seyrettiği adama birden şarlatan gözüyle bakmaya başlar.”

“Yok canım. Sana o gözle baktığım filan yok. Bilakis benim gözümde bir yetenek abidesisin. Ama cevabın bu kadar basit olması ne yalan söyleyeyim insanı şaşırtıyor.” Saçlarını arkaya atarak şirin bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Bu hali beni mest ediyordu. Uzun bir süre hiç konuşmadan yemeğimizi yedik. Ardından fazla kaçırdığım şarabın etkisiyle ona birkaç satır şiir okudum. Başını omzuma koymuş neredeyse uyuklamak üzereydi. “Artık kalkalım mı?” dedi başını hafifçe kaldırarak. “Hava bayağı karardı.”

“Biraz daha otursaydık.”

“Gitmem gerekiyor. Durumumu biliyorsun. Eve geç kalmamalıyım.” Ani bir hareketle ayağa kalktı. İstemeye istemeye ona eşlik ettim. Hesabı ödedikten sonra dışarı çıktık. Yağmur

serpiştiriyordu. Kara bulutların etkisinde koyu mavi tona bürünen göğün uçsuz bucaksız şemsiyesi altında yürüdük. Caddeye inip taksi beklerken rüzgârın etkisiyle yüzüne düşen sarı saçlarını arkaya attım. Hafifçe ıslanmış beyaz çehresi içimi ısıttı. Ağır ağır yanına yaklaşım, dudağından öptüm. Birden yanımızda beliren taksinin korna sesiyle irkildik. Şoföre bir el işareti yaptım. Beresini kaşlarına kadar indiren adam yanaklarını şişirerek bizi bekledi. Marlen arka koltuğa geçmeden önce son bir kez daha öptüm onu. Arabanın tekerleri ani bir kalkışla birkaç kez patinaj yaptı. Gözden kaybolana dek yol almasını seyrettim arkasından. Mithat'ın verdiği Türk sarmasını çıkararak dudağıma yerleştirdim ve şen şakrak bir ıslıklarla caddeye indim. Eve geldiğimde saat on ikiyi on geçiyordu. Arkadaşım ortalıkta yoktu. Odasına girdim. Bomboştı. Ardından diğer odalara baktım. Galiba bu gece polis arkadaşında kalmaya karar vermişti. Üstümü bile çıkarmadan yatağa bıraktım kendimi.

*** **

Ertesi gün öğlene doğru uyandığında Mithat hala eve gelmemişti. Tek başıma kahvaltı masanın başına geçtim ve radyoyu açıp ağır ağır keyif kahvaltısı yaptım. Sofrada neler yoktu ki... Sucuklu yumurta, peynir, tereyağı... Yarım saat sonra sofrayı bile toplamadan dışarı attım kendimi. Yağmur hafifçe yüzümü ıslatıyor, toprakla buluşmasının kokusu burnuma kadar geliyordu. İnsanı her yerden çepeçevre saran sert rüzgâr nedeniyle uzun siyah montuma gömülerek üniversiteye doğru yola çıktım. Okuldan birkaç arkadaşım ile buluştum. Dönüş yolunda tezim için kaynak kitap araştırmak için fakülte kütüphanesine girdim. Hızlı adımlarla bölümleri dolaştım ve nihayet aradığımı bularak dışarı çıktım. Gökyüzü kurşuni bir griliğe bürünmüştü. Sokakta oyalanmadan otobüse atladım. Eve döndüğümde arkadaşım odanın ortasına kurulmuş, sabahtan beri masa üzerinde durmaktan renkleri bozulmuş yiyeceklere iltifat etmeden birasını yudumluyordu. Geldiğimi görünce "oo" dedi kafasını sallayarak. "Gel gel. Ben de seni bekliyordum." Bir

bardak da bana doldurdu. "Dün gece neler neler oldu bi' bilsen?"

"Hayırdır?"

"Dün konuştuğumuz hırsızları sabaha karşı enseledik. Hem de nerede biliyor musun? Şu bizim evin arkasında yeni yapılan yeşil apartman var ya! İşte onun bodrum katında..."

"Hadi be," dedim üstümü alelacele yatağa fırlatarak. "Nasıl oldu bu?"

"Teker teker tüm iş yerlerini gezdik, mahalle sakinlerine, taksici ve otobüs şoförlerine fotoğrafları gösterdik. Aslında hiç umudumuz yoktu ama birkaç tanesi robot resimlerden biri üzerinde durdu. Bu tipte yabancı birini etrafta gördüklerini söylediler. Ardından emlakçılarla konuşup son dönemlerde kendilerinden ev kiralayanların isimlerini ve adreslerini aldık." Mithat'ı dinlerken olayın akışına kendini ne kadar kaptırdığını fark ettim. Konuşurken nefes almayı bile unutuyordu adeta. "Her adresi araştırdık. Tabi işin içinde polis olunca her kapı açılıyor insana." Uzun uzun anlatmaya koyuldu macerasını. Sözünü bitirdiğinde "bravo" dedim. "Film gibi kovalamaca olmuş. Gerçi adam biraz kolay lokmaymış ama olsun."

"Kolay lokma mı?" dedi ekşi bir yüzle.

"Tabi. Üst üste hırsızlık vakası yaşanmış bir mahallede yabancı biri çok dikkat çeker. Hırsızın birkaç gün boyunca aynı yerde kalması büyük tedbirsizlik... Aslında hatanın en büyüğünü hep aynı sokaklardaki evlere dadanarak yapmış ya neyse!"

"Vay vay vay. Bizim Arsen Lüpen'e bak sen."

"Yok canım. Sadece aradığınız kişi ben olsaydım işiniz o kadar kolay olmazdı onu söylemek istiyorum."

"Senin kafası çalışan biri olduğunu biliyorum" dedi bu itiraf

zoruna gidiyormuş gibi. “Ama bazen iş teoriden pratiğe dönüşünce en zeki suçlular bile birer aptala dönüşür. Suç işlemek de diğer pek çok şey gibi tecrübeyle gelişir, bol bol dedektif romanı okuyarak değil.” Konuşmayı tartışmaya çevirmeye çalıştığının farkındaydım. Fakat aldırmayarak sessiz biçimde bitirmesini bekledim. “Neyse detayları yarın gazetelerde okursun artık,” dedi yüzünde kıyısından bulaştığı davada çözüme ulaşmanın sevincini taşıyarak. “Tabi benim adım geçmeyecek. Öyle anlaştık.” Birasından birkaç yudum aldı. Önündeki beyaz peynir parçasını çatalına taktıktan sonra bu koca lokmayı çiğnemedi yutmanın hesabını yapmaya başladı. Sonra vaz geçerek, “biliyor musun?” dedi yumuşak bir sesle. “Mike’ın polis arkadaşlarıyla tanıştım. Hepsi beni tebrik etti. Eğer benzer bir durum olursa seve seve yardımcı olacağımı söyledim onlara. Ne diyorsun bu işe?”

“Benim ne dediğimin önemi yok, onlar ne dedi?”

“Tabi bir kaç tanesi meslekten olmadığım ve Türk asıllı olduğumdan dolayı ön yargıyla yaklaştı. Fakat genel olarak memnun olduklarını söyleyebilirim.”

“Ya üniversite?” dedim. “Zaten bu aralar derslerini aksatıyorsun. Bir de şimdi bu işlerle uğraşırsan...”

“Üniversite mi?” Mazisinde gizlediği bir şeyi açığa çıkarmışım gibi baktı bana. “Neden bahsediyorsun sen? Okulun ne önemi var? Daha ciddi bir işin arifesinde olduğumu görmüyor musun? Eğer başarabilirsem...” Gözlerini boşluğa dikerek elini çenesinde belli belirsiz bıraktığı sakalına götürdü ve gülümsemeye başladı. Bu hayatta kırılma noktası diye bir şey varsa o an tam da bunu yaşıyordu. “Mesleğin zirvesine tırmanabilirim”

“Meslek mi? Hangi meslek?”

“Özel dedektiflik tabii... Ama şimdilik Teksas polisiyle birlikte çalışmak fikri de kulağa kötü gelmiyor.” Bence işin içinde polisin olduğu her fikir kulağa kötü gelirdi. Bu yüzden ona

bazı tavsiyeler vermek istedim. Fakat uymak bir tarafa beni dinleyeceğinden bile şüpheliydim. Bu yüzden çabucak bir kenara attım bu fikri.

Ertesi gün Mithat elinde beş yerel gazete ile gelip bunları heyecanla masanın üstüne serpiştirdiğinde olayların akışının belirli bir yöne doğru gittiğini içgüdüsel olarak hissedebiliyordum. Sanki çapı giderek büyüyen bir girdabın ilk hissediliş anlarıydı bunlar. Sayfaları hızlıca ayıklayarak dünkü olayın izlerini aradık beraberce. "Houston basını bu olayı hiç görmemiş" dedi asık suratla. Gazeteleri top haline getirip çöp kutusuna fırlattı. Eli çenesinde bir süre boşluğu izledikten sonra birden hışımla ayağa fırlayarak odasına geçti. Arkasından teselli amaçlı bağırdım. "Zaten her halükarda adını göremeyecektik. Bir şey kaybetmiş sayılmazsın." Kapıyı sertçe kapadı. Başımı iki yana sallayarak onun bu yönelimini gıyabında eleştirerek ellerimi boş vermiş biçimde aşağı saldı.

0 hafta içinde üç kez daha Michael'la temasa geçti Mithat. İki davada daha polise yardımcı olduğunu büyük bir heyecanla anlattı bana. Bunlardan biri kapkaç diğeri ise çocuk kaçırmaydı. Mahiyetini bana söylemiyordu ama sık sık telefonda arkadaşıyla konuştuklarını duyuyordum. Olaylar olup bittikten ve gazetelere yansdıktan sonra sayfaları işaretleyerek önüme koyuyor bazen de olaydaki rolünü açıklıyordu. Fakat polisle, adının geçmemesi konusunda kesin bir anlaşmaya varmıştı. Durumdan rahatsızlık duyduğunu sanmıyordum. Muhtemelen ileride özel dedektiflik bürosu açmanın hesabını yaparak polisle teşrik-i mesai yapmak zorunda olduğunun bilincinde, geleceğe dair kendi kişisel planlarını kuruyordu. Kafasında, yabancı olmanın dezavantajlarını böylece yok etmeyi tasarlıyor olmalıydı.

Aralık ayının başında tahmin ettiğim ve korktuğum şey gerçekleşti. Mithat, okulu bıraktığını kimya kitaplarının sayfalarını teker teker koparıp ateşe atarak ilan etti. "Bu saçmalıklarla işim bitti," diye haykırdı sarı-siyah renge

bürünen kâğıtlara vahşi biçimde bakarak. “Artık gerçekten ilgi duyduğum şeyleri yapmamın vakti geldi!” Kafamı kınayan biçimde sallamakla yetindim. Başka ne yapabilirdim ki? İkaz girişimlerim nafile bir çaba olarak kalmaya mahkûmdu. “Dedektifliğe doğal yatkınlığım var benim,” diye savunuyordu kendini. “İsteseydim belki iyi bir kimyager olabilirdim. Ama şimdi tarihe adını yazdırabilecek bir dedektif olma imkânım var. Ucundan yakaladığım bu fırsatı muhakkak değerlendirmeliyim.” Alevlere diktiği gözlerindeki kararlılığı gördüm. Şimdi bu yazıları yazarken bile, acaba başına gelecekleri bilse hala bu kararında ısrarcı olur muydu diye kendi kendime soruyorum. Fakat bazen kader ağlarını kendi bildiği biçimde örerken size sadece seyirci olmak düşer.

Sonraki günlerde Mithat polisle birlikte çalışmaya devam etmesine rağmen her zamankinin aksine olayların detaylarını anlatarak böbürlenmediği gibi aksine konunun açılmasından bile rahatsızlık duymaya başlamıştı. Bu alışılmışın dışındaki tavrının sebebini çok geçmeden anladım. Mithat için bu vakalar birer angaryaya dönüşmüştü. Daha ciddi ve üzerinde düşünölmeye değer hadiselerin peşine düşmek istiyor, polisin ciddi hususları kasıtlı olarak bildirmeyerek kendisini oyaladığını iddia ediyordu. Sık sık, “benim branşım cinayet, fasa fiso işlerle vakit kaybediyorum,” diyerek odada elleri arkasında tur attığını anımsıyorum. O sıralar talihi ona neredeyse yardım da ediyordu aslında. Cinayete kurban gittiği düşünölen genç bir kızın vakasında arka planda polise yardım etme fırsatı buldu. Birkaç gün boyunca eve uğramadı. Ardından büyük bir hayal kırıklığıyla girdi içeri. Polis olayın intihar olduğunu kanıtlamıştı. Bu arkadaşımı o kadar üzmüştü ki neredeyse genç bir kadın cinayete kurban gitmediği için ben de üzölecektim. Eve getirdiği gazetelere üçüncü sayfalarından başlamak gibi bir huy edinmişti kendine. İşin fenası hemen her haberin analizini birlikte yapıyor, beni de bu tiksinc dünyanın içine çekiyordu. “Hayata bir katilin gözünden bakmak” diyordu cinayetleri okuyup işaret parmağını gazete sayfalarına bastırarak. “Başarılı olmanın sırrı burada.” Ben hayata, anlık

bir dalgınlıkla elindeki silahın patlaması sonucu arkadaşının kafasını uçurduğunu iddia eden adamların yerine; başarılı iş adamlarının, varlıklı ailelerin, servet sahibi ve yetenekli insanların gözünden bakmayı yeğlerdim. İşin aslı Mithat da bayağı cinayetlerden benim kadar nefret ediyordu. Onun ilgisi daha çok esrarengiz vakalara yönelikti. Ona kalırsa bir adamın anlık bir sinir krizi geçirip karısını baltayla doğramasında bile bir gizem, bir plan, bir ustalık olmalıydı. Cinayetin toplumsal zararlarıyla ilgilenmiyordu bile. Sadece merakını celbedecek, onu düşünmeye zorlayacak bir vakanın hayalini kuruyordu. Herhalde böyle bir cinayete karşılaşılsaydı, katili adalete teslim etmeden önce elini sıkıp tebrik ederdi. Cinayetler onda giderek takıntılı bir hal almaya başlamıştı. Sık sık üniversite kütüphanesine gidip, tarihe geçmiş bazı esrarengiz cinayet vakalarını araştırmacı titizliğiyle tetkik ediyordu. Odası, Roma'nın kanlı tarihinden Bizans'ın ayak oyunlarına kadar pek çok kadim meseleyi ele alan kitapla doluydu. Ne zaman ve nerede cinayetten laf açılrsa tartışmaya dâhil olur, faili meçhul cinayetler ve buna benzer konularda ilginç teoriler üretir, hatta bazen meşhur vakalarda polisin bulduğu katili bile beğenmeyip kafasında kendi cani prototipini oluştururdu. Bu hayali katili nasıl bulduğunu da üşenmeden uzun uzun açıklardı. Ona itiraz etmenin gereksiz ve uzun bir tartışmayı beraberinde getireceğini bildiğimden genellikle lafı kısa keserdim. Hatta ona şaka yollu, dünyanın 'tartışmasız' en iyi dedektifi lakabını takmıştım.

Aralığın sonlarına doğru kış sert yüzünü göstermeye başlamıştı. Meteoroloji sık sık kar ve soğuk uyarısı yapıyordu. Okullara ara verilmesini de fırsat bilerek eve kapandık. Uzun ve yorucu bir kaç aydan sonra kısa bir ara beni rahatlatacaktı. Tatil boyunca okuyacağım polisiye romanlarımı bile hazırlamıştım. Fakat hiçbirini bakmaya fırsatım olmayacaktı. Zira hayatımı, bizzat o kitaplara konu olmaya değer bir hale büründürecek olan 27 Aralık günü gelip çatmıştı.

(Devami gelecek sayıda)...

Süleyman BAŞ. Detektif proza